

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

V. Refelluntur argumenta Adversariorum. Vnicum argumentum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

demum: Num & Saul inter Prophetas? Jonathan: Num & Saul inter scribas? בַּסְפָּרִיאַם
 Utrum enim verisimilius esse dicas, significari musicum concentum, an hominum tur-
 bam, sibi invicem obstrepentium, & vaticinia ita fundentium, ut à nullo possent
 exaudiri? Existimare satius est, chorum notari psallentium & saltantium hominum.
 His cum se adjunxerunt Saulis nuntii, & Saul ipse, nempe afflatu divino ita sunt
 permoti, ut ipsos cantandi quoque & psallendi ac saltandi libido incesserent. Qua
 exercitatione usque adeo incaluit Saul, ut vestimenta detraheret, nimiaque demum
 lassitudine confectus, in terram sese nudus abjiceret. Hunc psallendi ac tripudiandi
 morem inter Judaeos receptum tenuit & David, cum Arcam de domo Obededomi
 Hierosolymam reduceret: nam septem cantantium choris stipatus, ad strepitum citha-
 ræ & tubarum strenue saltabat. Verum Micholi hoc majestate regia indignum in
 Davide visum est, universo vero populo in Saule: unde natum est adagium: Num &
 Saul inter Prophetas? Sed Dei instinctu factum id ab utroque nesciebant, quod quum
 ita sit, tum vere existunt Prophetæ: & hoc prophetiæ genus in secundo gradu collo-
 cat Rabbiorum doctissimus Maimonides in More nevochim. Secundus, inquit, pro-
 phetiæ gradus est, cum homo in se sentit rem vel facultatem quampiam exoriri, & super se
 quiescere, quæ cum impellit ad loquendum; ita ut loquatur vel de scientiis & artibus, vel
 psalms & Hymnos, vel utilia ac saluaria recte vivendi præcepta, vel res politicas & ci-
 viles, vel denique divinas, & quidem inter vigilandum, & in vigore sensuum ordinario.
 Et hic est de quo dicitur quod loquatur per Spiritum sanctum. Hac specie Spiritus sancti in-
 flatus psalms suos scripsit David. Quoniam igitur qui Spiritu Dei excitati psallebant,
 מַבְּרַחִים dicebantur, hinc & fiducines omnes מַבְּרַחִים eodem nomine videntur appel-
 lati. Atque ita ex Jona Propheta, Arion fiducem confingi potuit.

Maim. in Mo-
 re nevoch. lib.
 1. cap. 45.

V. Dixi superius Jonæ vaticinium, libro quarto Regum memoratum, annorum
 injuria periisse. Hinc ejus, quod extat, deprimendi ansam arripit Theologo-Politicus
 Disputator, vel quasi fragmenti alicujus è majori opere decerpti, vel certè quasi è
 seriptionum complurium numero levis unius opusculi & contemnendi. Quam notam
 reliquis itidem inurit Prophetarum libris; una omnes opera abolere, in contemptum
 certe adducere studens. Aliis quoque, sed saniora sentientibus de Libris sacris, gran-
 dioris historiae particula visa est Prophetia Jonæ; idcirco quod à conjunctione con-
 nexiva initium capiat. Ii vero sibi id responsi habeant, quæ edidit vaticinia Jonas præ-
 ter Libellum hunc, non videri ab eo litteris fuisse mandata, proindeque nec tempo-
 rum lapsu consumta; ea quippe duntaxat scriptis tradidisse Prophetas, quæ in
 longitudinem pertinebant, ne ex hominum animis memoria ipsorum evanesceret:
 quæ autem proxime spectabant ad exitum, etsi nonnumquam in libros relata sunt,
 minime tamen id ita necessarium fuisse, ut pote quorum futura esset recens recorda-
 tio, tum cum eventu ipso completerentur. Cujusmodi fuit illud, quod de Jeroboamo
 prænuntiatum à Jona libri Regum testantur: nam cum coævi fuerint Jeroboamus &
 Jonas, verisimile est in re instanti ac imminente prædictionem hanc à Jona editam
 fuisse. Favere nobis videtur Cyrillus: ait enim: ἡ προφητὴς τοῦ Ἰωνᾶ ἀπὸ τῆς ἀποστολῆς
 λόγος ἐνεστὶν οὐδὲν ἀπὸ τῶν ἑτέρων. Prophetia ab illo prolata sermo præter hunc nullus alter in
 literas relatus est. Quæ autem ex conjunctione connexiva, initio Libri hujus posita, pe-
 titur ratio, frivolum esse demonstravimus alibi, cum librum Ezechielis contra Adver-
 sariorum argumenta tueremur; ut pote quam ab Ebræis in fronte ornatus gratia collocari
 Grammatici doceant. Postremo etiamsi majoris operis partem esse Prophetiam hanc
 fateremur, quid inde illi ex auctoritate sua decederet, non intelligo. Imo vero hinc
 conjicere licet, nobilissimam visam ac utilissimam particulam hanc, quam adversus
 edacem vetustatem studium hominum, vel potius supremi numinis voluntas conser-
 vavit, ne eximio hoc Christi per triduum mortui ac deinde resurgentis simulacro ca-
 reremus.

Refelluntur
 argumenta
 Adversario-
 rum.
 Unicum ar-
 gumentum.
 4. Reg. 14. 25.
 Tract. Theol.
 cap. 10.

DE PROPHETIA MICHÆÆ.

I. Disputatur de Michæa. II. Probatur Prophetia Michææ
 γνησιότης & antiquitas.

I. QUI ab Ebræis sextus inter Prophetas Duodecim ponitur Michæas, is ter-
 tius ab Interpretibus Septuaginta, aliisque Græcis scriptoribus collocatus
 est. Tempus quo edita ipsi à Deo sunt vaticinia, quibus nunc fruimur, ipsa in fronte
 H h

Disputatur
 de Michæa.